

натъ своитѣ погледи къмъ Адриатическо море. Винаги, колчемъ е имало случай да се изяви по тоя въпросъ, графъ Игнатиевъ е поддържалъ мисълта си, че не сж виновни българитѣ, за гдѣто сѣрбското племе е изгубило Адриатическото крайбрѣжие, и че тѣ нѣматъ право да изискватъ отъ българитѣ да пожертвуватъ въ полза на сѣрбитѣ Солунъ въ Македония. Този неговъ възгледъ по кардиналния въпросъ, прѣдметъ на раздора между два братски народа, той, великия мжжъ и служителъ на славянското дѣло, поддържа и по нинѣ, съ помисълъ да го прѣдаде въ завѣтъ на сподвижницитѣ си по дѣлото за благо на славянската слога и братство. Тая наша мисълъ се подкрѣпва автентично отъ словата, казани прѣзъ врѣме на посѣщение то българската столица отъ графъ Игнатиевъ на 21-й септемврий 1903 година, въ който день бѣ чествуванъ всенародно посрѣдъ всеобщъ триумфъ. Единъ звученъ гласъ се чуваше въ тоя часъ: Излѣзте и го посрѣщнете!

„Излѣзте вие всички, които милѣте за българската св. Екзархия, за българското народно единство, за св. Стефанска България, и посрѣщнете тогава, който десетки години работи за одѣлотворението на българскитѣ идеали.

„Поздравете сърдечно и искрено графа Игнатиевъ, името на когото близо половинъ вѣкъ се носи изъ нашата земя и възбужда единъ непритворенъ възторгъ между всички българи. Извикайте едно дружно и грѣмогласно „ура“ на тогава, който при най-тежкитѣ врѣмена за славянската солидарность, остана непоколебимъ привърженикъ на светото дѣло. Излѣзте да видите благородното лице на тогава, който прѣди 25 години въ Санъ-Стефано застави Турция да подпише оня славенъ и паметенъ договоръ, който